

מָתִי חֲצֵקֶל מֵהָר לְפָרֵעַ ?

לְחֲצֵקֶל הָעֲנִי הֵיטָה חֲלִיפָה יָפָה מְכַבֶּדֶת

וּמִיחָדָת לְשַׁבָּתוֹת וּשְׂמֵחוֹת מִיחָדוֹת.

הַחֲלִיפָה הַזֹּאת הֵיטָה מְעוֹדָדָת אוֹתוֹ

בְּרָגְעִים קְשִׁים.

בְּכָל פַּעַם שֶׁחֲצֵקֶל הִסְתַּכֵּל סְבִיבוֹ וְרָאָה אֶת

הַקִּירוֹת הַמְּקַלְפִּים בְּבֵיתוֹ,

כְּשֶׁפָתַח אֶת הָאֲרוֹנוֹת הָרִיקִים בַּמְטָבַח,

כְּשֶׁהִבִּיט עַל יֶלְדָיו הָרַעֲבִים – הוּא הָיָה

מִמֵּהָר אֶל אֲרוֹן הַבְּגָדִים, פּוֹתַח אוֹתוֹ

וּמְלַטֵף אֶת הַחֲלִיפָה הַמִּיחָדָת שָׁלוֹ.

כִּי הִתְעוֹדָד וְקוּה לְיָמִים טוֹבִים יוֹתֵר.

בְּאַחַד הַיָּמִים הָיָה חֲצֵקֶל זָקוּק לְסָכוּם כְּסוּף

בְּדַחִיפוֹת. לֹא הֵיטָה לוֹ בְּרָרָה, וְהוּא לָקַח

אֶת הַחֲלִיפָה הַיְפָה שְׁלוֹ וְהַלֵּךְ לַגִּמְ"ח, שְׁבוּ
נוֹתְנִים מִשְׁכּוֹן וּמִקְבָּלִים תְּמוֹרְתוֹ הַלְּוָאָה.
הוּא נָתַן אֶת הַחֲלִיפָה שְׁלו לְבַעַל הַגִּמְ"ח,
וְקִבַּל מִמֶּנּוּ כֶּסֶף.

הַיָּמִים חָלְפוּ, עָבְרוּ חֲדָשׁ וְגַם חֲדָשִׁים,
וְחֻצְקָל לֹא הִגִּיעַ לַגִּמְ"ח לְשֵׁלֶם אֶת
הַהֲלוּאָה.

לְאַחַר שְׁעֵבֶרָה שָׁנָה חָשַׁב בַּעַל הַגִּמְ"ח
"פִּנְרָאָה חֻצְקָל אֵינּוּ מִתְכוּוֹן לְשֵׁלֶם אֶת
הַהֲלוּאָה, אִזּוֹ הַחֲלִיפָה תִּהְיֶה לְהִיּוֹת שְׁלִי.
אֲמַנָּם הִיא לֹא בְּדִיוֹק טוֹבָה עָלַי – אֲנִי שָׁמַן
יֹתֵר מִחֻצְקָל, וְגַם יֹתֵר נְמוּדָּה מִמֶּנּוּ – אֵד
אֲגִישׁ לְחֵיט שְׁיִתְקַן אֶת הַחֲלִיפָה לְפִי הַמְּדָה
שְׁלִי".

בַּעַל הַגִּמְ"ח הֶלְדָּה אֶל הַחֵיט וְהֵבִיא לוֹ אֶת

הַחֲלִיפָה לְתַקּוּן.

כְּשֶׁרָאָה הַחֵיט אֶת הַחֲלִיפָה, הִפִּיר אוֹתָהּ

מִיַּד וְנִזְפֵּר: "אֶת הַחֲלִיפָה הַזֹּאת תִּפְרֹתִי

לְחֻצְקָה עֲנִי!

מִיַּד פָּנָה הַחֵיט לְבֵיתוֹ שֶׁל חֻצְקָה וְסִפֵּר לוֹ

שְׁעוֹמְדִים לְקִצֹר וּלְשָׁנוֹת אֶת הַחֲלִיפָה שְׁלוֹ.

חֻצְקָה כְּמַעַט הִתְחִיל לְבַכּוֹת.

"אֲנִי", בִּקֵּשׁ מִהַחֵיט, "חֲפָה לְפָחוֹת יוֹמִים

לְפָנַי שֶׁתִּתְחִיל לַעֲבֹד עַל הַחֲלִיפָה.

אֲנִי אֲנִסָּה לְלוֹת כְּסָפִים מִחֲבָרִים שְׁלִי,

לְהַחֲזִיר אֶת הַהֲלוּאָה וּלְקַבֵּל חֲזָרָה אֶת

הַחֲלִיפָה."

פָּנָה חֻצְקָה אֶל חֲבָרָיו וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לְהֲלוֹת

לוֹ כְּסָף.

”מַה קָרָה?” הַתְּפִלָּאוּ הַחֲבֵרִים, ”הַחֲלִיפָה

מִנַּחַת כָּבֵד שָׁנָה אֶצֶל בַּעַל הַגִּמְ”ח.

לְמָה עֲכָשׁוּ אֶתְּהָ מִמְּהֵר פְּתָאוֹם?”

הַשִּׁיב חֲצָקָל: ”כָּל זְמַן שֶׁהַחֲלִיפָה הִיְתָה

מִנַּחַת אֶצֶל בַּעַל הַגִּמְ”ח כְּמוֹ שֶׁהִיא – לֹא

מִהֲרָתִי.

אֲבָל עֲכָשׁוּ עוֹמְדִים לְקַצֵּר אוֹתָהּ, וְאֲנִי יוֹדַע

שֶׁאִם לֹא אֶפְדָּה אוֹתָהּ עֲכָשׁוּ – הִיא לְעוֹלָם

כָּבֵד לֹא תִתְּאִים לַמִּדָּה שְׁלִי”.

אוֹמֵר הַמַּגִּיד מְדוּבְנָא: הִיְהוּדִים הִיוּ

בְּמִצְרַיִם, וְשָׁם שָׁקְעוּ בְּאֲרָבָעִים וְתִשְׁעָה

שָׁעֲרֵי טַמְאָה.

בְּרִגַע הָאֲחֵרוֹן, לְפָנַי שֶׁשָׁקְעוּ בַשַּׁעַר

הַחֲמִשִּׁים, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְהֵר לְגַאֵל

אוֹתָם, לְפָנַי שֶׁיְהִיוּ שְׁקוּעִים לְגִמְרֵי

בַּעֲבֹרוֹת, וּכְבֹר לֹא יִהְיוּ לְפִי הַמְדוֹת שֶׁל בְּנֵי
אֲבֹרָהִם, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב! וְאִזּוֹ מֵהֵר לְגֵאוֹל
אוֹתָם.

יְהִי רָצוֹן שְׁגִים אָנוּ נִזְכָּה לְגֵאֻלָּה שְׁלֵמָה
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן.

גַּם עַכְשָׁיו אֲנַחְנוּ מִבְּקָשִׁים מֵהַשֵּׁם שֶׁיִּגְאֹל
אוֹתָנוּ בְּקִרְוֹב, מֵהֵר-מֵהֵר. יֵשׁ כָּל-כָּד הַרְבֵּה
יְהוּדִים שְׂאִינָם יוֹדְעִים אֵיךְ צָרִיךְ לְהִתְנַהֵג,
שְׂאִינָם שׁוֹמְרִים תּוֹרָה וּמִצְוֹת – עַכְשָׁיו,
כְּשֶׁכִּלְנוּ צוּעְקִים אֶל הַשֵּׁם מִתּוֹךְ הַצָּרוֹת
הַגְּשָׁמִיּוֹת וְהַרוּחָנִיּוֹת, נִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ שֶׁיִּגְאֹל
אוֹתָנוּ בְּמַהְרָה!